

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Mikroelektronika spol. s r. o.**, se sídlem Vysoké Mýto, Dráby 849, zastoupeného Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem advokátní kancelář Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s. r. o. se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 19, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: Dopravní podnik měst Chomutova a Jirkova a. s., se sídlem, Chomutov, Školní 6, zastoupená Mgr. Michaelou Wažíkovou, advokátkou Kruták & Partners, advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 9. 2010, č. j. ÚOHS-R52/2010/VZ-14311/2010/310/PMo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 9. 2010, č. j. ÚOHS-R52/2010/VZ-14311/2010/310/PMo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám Mgr. Petra Švadleny, advokáta advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s. r. o. se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 19, náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 16 061 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2012, č. j. 62 Af 73/2010-122.
- IV. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2012, č. j. 62 Af 73/2010-122.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- VI. Osobě na řízení zúčastněné **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2012, č. j. 62 Af 73/2010-122.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 9. 2010, č. j. ÚOHS-R52/2010/VZ-14311/2010/310/PMo.

I. Podstata věci

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 9. 2010, č. j. ÚOHS-R52/2010/VZ-14311/2010/310/PMo, byl zamítnut žalobcův rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 7. 4. 2010, č. j. ÚOHS-S46/2010/VZ-3756/2010/510/MOn. Tímto rozhodnutím žalovaný ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby na řízení zúčastněné) učiněných v nadlimitní veřejné zakázce „dodávka a zavedení odbavovacího systému MHD a VLD“ rozhodl tak, že správní řízení ve věci žalobcova návrhu se v částech, které se týkají podmínek zadání veřejné zakázky, podle § 114 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), zastavuje, neboť návrh nebyl podán oprávněnou osobou (výrok I.). Výrokem II. pak správní řízení v ostatních částech žalobcova návrhu podle § 118 ZVZ zastavil.

Výrok I. rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že součástí žalobcova návrhu jsou vedle námitek proti hodnocení nabídek a výběru nejvhodnější nabídky i obsáhlé námitky proti podmínkám zadání veřejné zakázky (zejména se jedná o námitky týkající se obsahové nejednoznačnosti kritéria hodnocení "Výstupy a statistika", stanovení způsobu hodnocení nabídek podle tohoto kritéria hodnocení, stanovení vah subkritérií tohoto kritéria, vysoké váhy tohoto kritéria ve vztahu k poměrné části předmětu veřejné zakázky, které se hodnotící kritérium týká, atd.). Podle žalovaného ale žalobce řádné námitky směřující proti podmínkám zadání nepodal (žalobce sice podal námitky proti podmínkám zadání, avšak učinil tak až dne 15.1.2010, přičemž lhůta pro jejich podání marně uplynula již dne 2.12.2009). Vzhledem k tomu není žalobce oprávněnou osobou pro podání návrhu proti podmínkám zadání. Výrok

II. pak žalovaný odůvodnil tím, že neshledal v postupu zadavatele žádné pochybení. Jednotlivými žalobcem tvrzenými pochybeními se podrobně zabýval.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalovaný neuvedl ve výroku ani v odůvodnění, z jakého důvodu správní řízení podle § 118 ZVZ zastavil. Tuto skutečnost namítal žalobce v rozkladu a předseda žalovaného se s ní ve svém rozhodnutí nevypořádal. Žalobce poukazuje též na to, že po uzavření smlouvy není možné podle § 118 ZVZ meritorně přezkoumávat zadávací řízení na základě návrhu.

Žalobce shledává rozhodnutí nepřezkoumatelným i z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že se nejednoznačnost vymezení dílčího kritéria „Výstupy statistika“ vůči uchazečům projevila teprve v průběhu hodnocení nabídek a proto bylo možné námitku proti nejednoznačnosti vymezení dílčího kritéria a nejednoznačnosti způsobu hodnocení tohoto kritéria uplatnit teprve po provedeném hodnocení, což se uchazeči mohli dozvědět až ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek.

Žalobce dále namítá nejednoznačný způsob hodnocení dílčího kritéria „Výstupy a statistiky“. Podle jeho názoru existuje rozpor mezi str. 7 zadávací dokumentace, kde je uveden způsob hodnocení tohoto kvantitativního dílčího hodnotícího kritéria, a hodnocením provedeným hodnotící komisí, která je hodnotila kvalitativně. Žalobce kvantitativnost hodnocení dovozuje z textace přílohy č. 3 zadávací dokumentace, která obsahovala ve vztahu ke konkrétním požadavkům kolonky ano / ne.

Žalobce namítá také, že ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek je toliko uvedeno souhrnné bodové ohodnocení nabídek v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Výstupy a statistika“, bez toho, aby byl konkrétní bodový zisk slovně odůvodněn. Žalobce pochybení shledává též v tom, že hodnotící komise brala v úvahu i nezávislost, resp. závislost navrženého řešení na stávajícím operačním systému zadavatele. Tuto skutečnost však zadavatel v zadávací dokumentaci neuvedl. Vzhledem k tomu žalobce navrhuje rozhodnutí předsedy žalovaného zrušit jako nezákonné.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a svoje rozhodnutí považuje za zákonné. Vzhledem k tomu navrhl žalobu zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

V podaných replikách žalobce setrval na svých závěrech i na požadavku napadené rozhodnutí zrušit. Ve vyjádření zaslaném soudu po vydání zrušovacího rozsudku a nahlédnutí do soudního a správního spisu žalobce poukázal rovněž na to, že součástí správního spisu není protokol o jednání hodnotící komise ze dne 18. 2. 2009.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud o žalobě již jednou rozhodoval. V rozsudku ze dne 28. 5. 2012, č. j. 62 Af 73/2010-122, shledal napadené rozhodnutí žalovaného nezákonným. Dospěl totiž k závěru, že

hodnotící komise do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek neuvedla písemné zdůvodnění počtu přidělených bodů, resp. stručné slovní okomentování svého názoru a postupu, který vedl k přidělení konkrétního počtu bodů u jednotlivých subkritérií. Takový postup hodnotící komise považoval soud za nekontrolovatelný a nečitelný, a tedy netransparentní (rozporný s § 6 ZVZ).

Proti tomuto rozsudku však podali kasační stížnosti žalovaný i osoba na řízení zúčastněná a Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 7. 2. 2013, č. j. 7 Afs 57/2012-93, zrušil. Nejvyšší správní soud se sice ztotožnil s krajským soudem v tom, že zpráva o porovnání a hodnocení nabídek ve spojení s jejími přílohami č. 1 a 2 u hodnocení dílčího kritéria „Požadavky na výstupy a statistiky“ neobsahuje transparentní odůvodnění přidělených bodů jednotlivé nabídky podle zadavatelem vymezených subkritérií v zadávací dokumentaci, nicméně dospěl k závěru, že krajský soud „*pochybil, pokud pouze na základě nedostatečného obsahu zprávy o posouzení a hodnocení nabídek dospěl k závěru, že postup hodnotící komise je nepřezkoumatelný. I přes pochybení, kterého se stěžovatel b) (pozn. krajského soudu: zadavatel) při vypracování zprávy dopustil, je nutné se postupem a závěry hodnotící komise zabývat podle obsahu zprávy ve spojení s protokolem z jednání komise, který sice chybně stěžovatel b) nepřipojil ke zprávě o posouzení a hodnocení nabídek, ale který je nepochybně materiálně výstupem, jež je nutno za součást dokumentace vztahující se k hodnocení komise považovat a se kterým mělo být nakládáno stejně jako se zprávou o porovnání a hodnocení nabídek.*

Smyslem zákona o veřejných zakázkách je totiž jednoznačná transparentnost činnosti hodnotící komise ve smyslu zveřejnění a poskytnutí všech úvah, kterými se zabývala, a to nikoliv pouze ve vztahu ke stěžovateli a), ale především ve vztahu k uchazečům o zakázku, popř. ve vztahu k subjektům, kteří požádají o poskytnutí kopie zprávy o posouzení a hodnocení nabídek podle zákona č. 106/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, publ. pod č. 711/2005 Sb. NSS a ze dne 21. 6. 2007, č. j. 5 Afs 6/2007 - 92, dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud sice posuzoval zprávu o hodnocení a porovnání nabídek v souladu s ust. § 80 zákona o veřejných zakázkách, ale posuzoval ji izolovaně. Pokud by úvahy hodnotící komise byly zachyceny v několika dokumentech, mohlo by to svědčit do určité míry o netransparentnosti jejího jednání. V dané věci se však jedná o jeden dokument, který obsahuje hodnotící úvahy k jednotlivým subkritériím, a který, ať už z důvodu technického pochybení či z jiných důvodů, stěžovatel b) nepřipojil a nezpracoval do zprávy o porovnání a hodnocení nabídek.

Námítka stěžovatelů, že krajský soud pochybil, když nepřezkoumal postup stěžovatele b) i ve spojení s protokolem z jednání hodnotící komise, je proto důvodná. Nejvyšší správní soud ovšem nijak nepředjímá závěry týkající se přezkoumatelnosti či zákonnosti postupu hodnotící komise, které náleží krajskému soudu v dalším řízení, kdy se bude zabývat žalobními námitkami na podkladě obsahu nejen zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, ale také protokolu z jednání hodnotící komise.

Zdejší soud tedy o žalobě rozhodoval znovu. V řízení postupoval podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného ve shora zmíněném zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Předně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností.

Jak již uvedl Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, in Soudní judikatura ve věcech správních č. 27/2000, z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1282/2007: „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*“.

V daném případě žalobce v rozkladu mj. namítal, že napadené prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, poněvadž bylo vydáno až poté, co byla uzavřena smlouva. Žalobce uvádí, že smlouva na realizaci předmětu dané veřejné zakázky byla uzavřena dne 6. 4. 2010, zatímco předmětné rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 7.4.2010 a nebyla tak splněna podmínka vyplývající z § 118 ZVZ, podle které je možné rozhodnout, pokud nedošlo k uzavření smlouvy mezi zadavatelem a vybraným uchazečem. Tuto námitku převzal předseda žalovaného i do rekapitulační části svého rozhodnutí v bodu 19. V části, kde se věnuje vypořádání námitek, pak předseda žalovaného k této námitce v bodu 33. svého rozhodnutí uvádí: „*Pokud se jedná o konstatování navrhovatele, v rámci kterého zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že bylo vydáno až poté, co byla uzavřena smlouva, považují za vhodné zdůraznit následující skutečnosti. Úřad svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S46/2010/VZ-2910/2010/510/MOn ze dne 2.3.2010 zamítnul návrh navrhovatele na vydání předběžného opatření, kterým měl být zadavateli uložen zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení, neboť důvody uvedené v návrhu na vydání předběžného opatření posoudil jako neopodstatněné. Následně Úřad již zahájené správní řízení zastavil, poněvadž v postupu zadavatele neshledal pochybení, které by mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky*“.

Z uvedeného je zřejmé, že se sice předseda žalovaného výslovně nevyjádřil k tvrzení žalobce, že rozhodnutí je nezákonné (rozporné s § 118 ZVZ), neboť bylo řízení zastaveno až po uzavření smlouvy, nicméně z kontextu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tuto námitku důvodnou neshledává. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze totiž dovodit, že předseda žalovaného považuje postup žalovaného za souladný se ZVZ, za situace, kdy byl návrh žalobce na vydání předběžného opatření zamítnut. Přestože se mohl předseda žalovaného touto námitkou zabývat podrobněji a důkladně rozebrat, že žalovanému samotné uzavření smlouvy nijak nebránilo zastavit řízení podle § 118 ZVZ, lze tento závěr dovodit z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to tak není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Nad rámec uvedeného je třeba dodat, že ani soudu není zřejmé, na základě čeho žalobce dovozuje, že by uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky bránilo žalovanému meritorně přezkoumat napadené úkony zadavatele a po shledání nedůvodnosti podaného návrhu následně zastavit řízení podle § 118 ZVZ. V daném případě byl aplikován ZVZ ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 417/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony,

neboť byly přezkoumávány úkony zadavatele při zadávání veřejné zakázky, které bylo zahájeno v roce 2009 (a tedy přede dnem účinnosti zákona č. 417/2009 Sb.). Podle čl. II bodu 1 zákona č. 417/2009 Sb. se zadávání veřejných zakázek, soutěže o návrh a řízení o přezkoumání úkonů zadavatele Úřadem zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Podle bodu 2 tohoto ustanovení se v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, která byla zahájena po dni nabytí účinnosti tohoto zákona a která na zadávání veřejných zakázek nebo soutěž o návrh podle čl. II bod 1 navazují, postupuje podle dosavadních právních předpisů. (tuto skutečnost ostatně žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvádí – bod 66. a 67.)

Podle § 118 ZVZ ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 417/2009 Sb. nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad uloží nápravné opatření tím, že zruší zadání veřejné zakázky nebo jen jednotlivý úkon zadavatele, jinak řízení zastaví.

Z citovaného ustanovení jednoznačně plyne, že po uzavření smlouvy žalovaný nemůže uložit nápravné opatření. Nijak z citovaného ustanovení neplyne, že by po uzavření smlouvy nemohl zastavit správní řízení z důvodu, že v postupu zadavatele neshledá žádné pochybení. Tím spíše za situace, kdy k uzavření smlouvy došlo podle žalobního tvrzení pouhý jeden den před vydáním prvostupňového rozhodnutí, tak jako se stalo v daném případě.

Soud se tedy neztotožňuje se žalobcem, že by mělo dojít k zastavení řízení podle § 118 ZVZ s odůvodněním, že je řízení zastavováno proto, že již došlo k uzavření smlouvy a žalobci by tak měla být vrácena kauce. Vrácení kauce je upraveno v § 115 odst. 2 ZVZ, podle něhož je kauce příjmem státního rozpočtu, jestliže Úřad řízení zahájené na návrh pravomocným rozhodnutím zastaví podle § 118, ZVZ, jinak Úřad kauci spolu s úroky vrátí navrhovateli do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. V daném případě žalovaný neshledal v postupu zadavatele žádné pochybení a z tohoto důvodu správní řízení podle § 118 ZVZ zastavil. Důvod pro vrácení kauce podle citovaného ustanovení tedy nebyl naplněn.

Ani námitka žalobce, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný správní řízení zastavil, nebyla shledána důvodnou. Z obsáhlé části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 5-17) je totiž jednoznačně zřejmé, že se žalovaný zabývá jednotlivými žalobcem namítanými údajnými pochybeními zadavatele, které žalovaný neshledává důvodnými. Na závěr (v bodu 65.) pak sice toliko uvádí, že „na základě výše uvedených skutečností a po zhodnocení všech okolností Úřad správní řízení v těch částech návrhu, ve kterých byl navrhovatel oprávněnou osobou pro podání návrhu ve smyslu zákona, zastavil podle § 118 zákona, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí“, to však samo osobě nezpůsobuje na straně žalovaného žádné pochybení. Přestože žalovaný výslovně v tomto rekapitulačním odstavci a ani ve výroku rozhodnutí neuvádí, že k zastavení řízení podle § 118 ZVZ došlo z toho důvodu, že žalovaný neshledal žádné z namítaných pochybení v postupu zadavatele, nespátřuje na tom soud nic nezákonného, neboť tento závěr je zcela jednoznačně patrný z obsáhlého odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí i v tom, že se předseda žalovaného nevypořádal s jeho námitkou, že se nejednoznačnost vymezení dílčího kritéria „Výstupy statistika“ vůči uchazečům projevila teprve v průběhu hodnocení nabídek, a proto bylo možné námitku proti nejednoznačnosti vymezení dílčího kritéria a nejednoznačnosti způsobu hodnocení tohoto kritéria uplatnit teprve po provedeném hodnocení.

Tuto námitku žalobce v rozkladu rovněž uplatnil, ostatně předseda žalovaného ji v rekapitulační části svého rozhodnutí výslovně zmiňuje v bodu 17. a rovněž se s ní také v bodu 32. vypořádává, neboť zde uvádí, že „ani námitce navrhovatele poukazující na skutečnost, že předmětné námitky proti podmínkám zadání mohl uplatnit až na základě provedeného hodnocení nabídek, nelze vyhovět. Daná hodnotící kritéria i způsob hodnocení nabídek totiž zadavatel stanovil v oznámení o veřejné zakázce i v zadávací dokumentaci, se kterou se měli možnost seznámit všichni uchazeči. Je tak nade vše pochybnost, že uchazeči měli možnost proti uvedeným podmínkám zadání podat námitky zadavateli“.

Z uvedeného tedy plyne, že se předseda žalovaného touto námitkou zabýval, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, že ji důvodnou neshledává a naopak má za to, že námitky proti podmínkám mohl a měl žalobce uplatnit již po seznámení se s těmito podmínkami. Bylo by jistě vhodnější, kdyby předseda žalovaného výslovně vyvrátil též tvrzení žalobce, že se nejednoznačnost vymezení dílčího kritéria „Výstupy statistika“ vůči uchazečům projevila teprve v průběhu hodnocení nabídek, nicméně, pokud tak neučinil, nezatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je totiž zřejmý názor žalovaného, že proti zadávacím podmínkám a jejich případné nejednoznačnosti je třeba brojit námitkami podanými ve lhůtě počínající dnem, kdy se s nimi uchazeč seznámí. Soud přitom s tímto závěrem souhlasí a podotýká, že je třeba odlišit nejednoznačnost zadávacích podmínek a nejednoznačnost hodnocení (ostatně žalobce v daném případě namítal obé). Soud má přitom za to, že jsou-li již zadávací podmínky zadány nejednoznačným (a tedy netransparentním) způsobem a tato nejednoznačnost se skutečně projeví až při hodnocení nabídek, zásadně je pak hodnocení na základě těchto podmínek nejednoznačné (a tedy netransparentní). Tato námitka (netransparentnosti hodnocení) přitom byla žalobcem uplatněna a žalovaný se jí ve svém rozhodnutí zabýval, shledal ji nedůvodnou a svůj závěr odůvodnil.

Soud považuje za nezbytné zdůraznit, že zmíněným postupem nelze obcházet zmeškání lhůty pro podání námitek proti zadávacím podmínkám (obsaženým v oznámení zadávacího řízení a v zadávací dokumentaci); platí tedy, že pokud námitky dodavatele podávané k zadavateli podle § 110 zákona ZVZ, směřují pouze proti zadávacím podmínkám (obsaženým v oznámení zadávacího řízení a v zadávací dokumentaci), pak patnáctidenní lhůta pro jejich podání začíná běžet podle § 110 odst. 3 uvedeného zákona ode dne, kdy se dodavatel o domnělém porušení zákona zadavatelem dozvěděl, tedy ode dne, kdy se dodavatel seznámil se zadávacími podmínkami; nejpozději tato lhůta začne běžet den následující po uplynutí lhůty pro podání nabídek, neboť s veškerými zadávacími podmínkami se dodavatel musel seznámit předtím, než podal nabídku, aby na ně mohl svojí nabídkou reagovat.

Důvodnou přitom soud neshledal ani námitku, že z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, v jakém rozsahu žalovaný správní řízení zastavil jako podané osobou neoprávněnou a v jakém rozsahu je zastavil podle § 118 ZVZ. Jak vyplynulo z výroku prvostupňového rozhodnutí, pod bodem I. žalovaný zastavil podle § 114 odst. 3 ZVZ správní řízení ve věci žalobcova návrhu v částech, které se týkají podmínek zadání veřejné zakázky; ve výroku II. pak v ostatních částech správní řízení zastavil podle § 118 ZVZ. Soud přitom takovouto specifikaci považuje za dostatečnou. Z uvedené je totiž zřejmé, že řízení o návrhu v části, kterou je zpochybňován způsob zadání veřejné zakázky je zastaveno, neboť byl v této části návrh podaný osobou neoprávněnou. Takovéto vymezení je dostatečné, aniž by bylo třeba výslovně uvádět, které konkrétní námitky a tvrzení pod tuto definici spadají. Soud má totiž za to, že je zřejmé, že se jedná o všechna tvrzení, kterými jsou zpochybňovány podmínky zadání

veřejné zakázky. Ostatně ani žalobce neuvádí žádnou konkrétní námitku, kterou měl žalovaný přezkoumat a neučinil tak.

Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo ze žalobcem tvrzených důvodů nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítá nejednoznačný způsob hodnocení subkritéria „Výstupy a statistiky“. Podle jeho názoru existuje rozpor mezi str. 7 zadávací dokumentace, kde je uveden způsob hodnocení tohoto kvantitativního dílčího hodnotícího kritéria, a hodnocením provedeným hodnotící komisí, která je hodnotila kvalitativně. Žalobce kvantitativnost hodnocení dovozuje z textace přílohy č. 3 zadávací dokumentace, která obsahovala ve vztahu ke konkrétním požadavkům kolonky ano / ne.

V bodě 1.7 zadávací dokumentace zadavatel stanovil, že nabídky budou hodnoceny podle následujících kritérií hodnocení a jim odpovídajících vah:

- A. Výstupy a statistika 40 %
- B. Celková cena za zakázku 30 %
- C. Záruční doba 10 %
- D. Splnění servisních požadavků 10 %
- E. Smluvní pokuty 10 %.

Pokud šlo o kritérium A. "Výstupy a statistika" tak zadavatel v zadávací dokumentaci uvedl, že "Bude hodnoceno podle vyplněné přílohy č. 3 – požadavky na výstupy a statistiky. Uchazeč, který u příslušné položky (subkritéria dílčího kritéria) nabídne pro zadavatele nejvýhodnější hodnotu, obdrží za takové subkritérium 100 bodů. Další hodnocené nabídky získávají bodovou hodnotu (přepočtené body), která vznikne násobkem 100 a poměru hodnoty hodnocené nabídky k nejvýhodnější nabídce". V příloze č. 3 "Požadavky na výstupy a statistiky" zadavatel specifikoval celkem 35 subkritérií dílčího kritéria hodnocení "Výstupy a statistika", které jsou zařazeny do 9 kapitol. Některé kapitoly obsahují jen jedno subkritérium (např. kapitola „Prezentace“), naopak jiné kapitoly jich obsahují více (např. „Požadavky na SW“ sedm subkritérií, „Výstupy a statistika pro dopravu“ také sedm subkritérií). Každé subkritérium obsahuje řádek "Odpověď" s kolonkami k zaškrtnutí "ano" a "ne" (uchazeči měli u každého subkritéria vyznačit, zda jejich řešení konkrétní požadavek zadavatele splňuje, či nikoliv). V dalším řádku byl prostor pro napsání komentáře ke konkrétnímu subkritériu. K tomuto komentáři zadavatel v příloze uvádí: *„V komentářích může uchazeč uvést podrobnější informace nebo vysvětlení ke konkrétní podmínce (např. jakým způsobem uchazeč naplňuje, přesahuje podmínku, nabídne lepší technické řešení apod.). Při hodnocení nabídek budou informace uvedené v komentáři podkladem pro hodnocení konkrétní podmínky“*.

Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ve vztahu ke kritériu A. vyplynulo, že žalobce obdržel celkem 2382,70835 bodů; což je přepočtených bodů 70,42227. Zatímco druhý uchazeč obdržel celkem 3383,45836 bodů; což je přepočtených 100 bodů. Dále je zde uvedeno, že *„s ohledem na rozsáhlost hodnocení tohoto dílčího kritéria je podrobné slovní hodnocení obsaženo v příloze č. 1. V příloze č. 2 zprávy o posouzení a hodnocení nabídek je uvedeno bodové hodnocení“*. V příloze č. 1 je pak uveden přehled a porovnání jednotlivých výhod a nevýhod řešení obou hodnocených uchazečů rozdělený do šesti skupin („SW“, „Způsob zadávání sestav, Zadávání filtrů“, „Vypovídající schopnost výstupů“, „Jednoduché uživatelsky snadné zobrazování detailních sestav ze souhrnných dat /jeden zdroj dat/ formou postupného rozkladu“, „Export výsledků do externího SW“, „Ostatní – nebylo předmětem hodnocení“). V příloze č. 2 je pak u jednotlivých subkritérií uvedeno bodové hodnocení.

Z uvedeného tedy soudu plyne, že nelze souhlasit se žalobcem, že hodnotící komise, a tedy zadavatel pochybil, pokud za každé subkritérium, které žalobce splnil vyplněním kolonky „ano“, nepřidělil žalobci 100 bodů. Jak je totiž uvedeno v zadávací dokumentaci, 100 bodů obdrží ten uchazeč, který „nabídne pro zadavatele nejvýhodnější hodnotu“, přičemž v příloze č. 3 k zadávací dokumentaci je jednoznačně napsáno, že v komentáři ke každému subkritériu „může uchazeč uvést podrobnější informace nebo vysvětlení ke konkrétní podmínce (např. jakým způsobem uchazeč naplňuje, přesahuje podmínku, nabídne lepší technické řešení apod.). Při hodnocení nabídek budou informace uvedené v komentáři podkladem pro hodnocení konkrétní podmínky“. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že zmíněná subkritéria byla tzv. kvantitativní (tj. pokud uchazeč subkritérium splní, obdrží plný počet bodů), ale naopak se jednalo o subkritéria tzv. kvalitativní (tj. že 100 bodů obdrží ten uchazeč, který příslušné subkritérium splní nejlépe). Právě komentář ke způsobu splnění jednotlivých subkritérií byl podkladem pro posouzení kvality splnění těchto kritérií (což bylo jednoznačně uvedeno v zadávací dokumentaci). To bylo jednoznačně uvedeno v zadávací dokumentaci a v souladu s tím také zadavatel (hodnotící komise) postupoval.

Žalobce dále namítá, že ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek je pouze souhrnné bodové ohodnocení nabídek v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Výstupy a statistika“, bez toho aby byl konkrétní bodový zisk slovně odůvodněn. Na podporu svého názoru se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, sp.zn. 5 Afs 6/2007, kde je zdůrazněno, že *„popis hodnocení by měl být podrobný zvláště u nekvantifikovatelných kritérií, jako je kritérium reference. Vzhledem k tomu, že je však kritériem nekvantifikovatelným, musí hodnocení tohoto kritéria komise ve zprávě slovně zdůvodnit počet přidělených bodů. K samotnému hodnocení nabídek komisí pro posouzení a hodnocení je nutné uvést, že k hodnotícím tabulkám je nutné připojit i písemné zdůvodnění počtu přidělených bodů, resp. stručné slovní okomentování svého názoru a postupu, který vedl k přidělení konkrétního počtu bodů, případně na základě jaké úvahy přidělil té které nabídce vyšší nebo nižší počet bodů. Přidělený počet bodů musí proporcionálně odpovídat údajům uvedeným v nabídkách uchazečů. Nejvhodnější nabídkou se rozumí nabídka nejlépe splňující kritéria vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže. Aby bylo celkové hodnocení nabídek transparentní s možností jeho ověření správnosti a přezkoumání výběru nejvhodnější nabídky, je třeba znát důvody, které vedly jednotlivé hodnotitele k rozdílnému bodovému hodnocení u stejného kritéria. Z toho vyplývá, že je nezbytné rozdílné názory hodnotitelů doprovodit písemným komentářem s uvedením důvodů, které vedly hodnotitele k přidělení příslušného počtu bodů“*. Citované rozhodnutí se sice vztahovalo k předchozímu ZVZ (zákonu č. 199/1994 Sb.), nicméně závěry zde obsažené je podle názoru soudu třeba vztáhnout i na daný případ. Ostatně i žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovuje souhlas se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v citovaném rozhodnutí a v daném případě je shledává zcela splněné.

Podle § 80 odst. 1 a 2 ZVZ o posouzení a hodnocení nabídek pořídí hodnotící komise písemnou zprávu, která obsahuje seznam posouzených nabídek, seznam nabídek, které byly hodnotící komisí ze zadávacího řízení vyřazeny spolu s uvedením důvodu, popis způsobu hodnocení zbývajících nabídek s odůvodněním, výsledek hodnocení nabídek, údaj o tom, jak byly nabídky hodnoceny v rámci jednotlivých hodnotících kritérií, a údaj o složení hodnotící komise. Neprováděla-li hodnotící komise hodnocení nabídek podle § 79 odst. 6 ZVZ, zpráva o posouzení a hodnocení nabídek neobsahuje údaje související s hodnocením nabídky. Zprávu podepisují všichni členové hodnotící komise, kteří se účastnili jednání hodnotící komise, na němž bylo hodnocení nabídek provedeno. Bezodkladně po ukončení své činnosti předá

hodnotící komise zprávu společně s nabídkami a ostatní dokumentací související s její činností zadavateli.

V souladu s § 6 ZVZ musí zadavatel dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Pokud jde o zásadu transparentnosti, tak ta má zajistit, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem. Transparentnost procesu zadávání veřejných zakázek je nejen podmínkou existence účinné hospodářské soutěže mezi jednotlivými dodavateli v postavení uchazečů, ale také nezbytným předpokladem účelného a efektivního vynakládání veřejných prostředků. Transparentním postupem pak soud chápe takový postup, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, že zadavatel jedná regulérně. Naopak, jak již zdejší soud uvedl například ve svém rozhodnutí ve věci sp. zn. 31 Ca 166/2005, požadavek transparentnosti není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány *„takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.“*

Jak vyplynulo ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, tak ta v daném případě obsahuje toliko počty bodů, které jednotliví uchazeči obdrželi v jednotlivých dílčích kritériích. V příloze č. 2 zprávy o posouzení a hodnocení nabídek jsou pak uvedeny počty bodů, které jednotliví uchazeči obdrželi v jednotlivých subkritériích. V příloze č. 1 je pak uveden přehled a porovnání jednotlivých výhod a nevýhod řešení obou uchazečů, který je rozdělen do šesti skupin, z nichž skupina poslední navíc není vůbec předmětem hodnocení. Názvy těchto skupin přitom nekorespondují ani s kapitolami, do nichž jsou subkritéria v zadávací dokumentaci rozdělena.

Z uvedeného má tedy soud za to, že je třeba se žalobcem souhlasit v tom, že ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek absentuje slovní odůvodnění bodového ohodnocení jednotlivých subkritérií, neboť slovní hodnocení obsažené v příloze č. 1 se nevztahuje k jednotlivým subkritériím, kterých je 35, ani ke kapitolám, kterých je 9, ale k hodnotící komisí vytvořeným skupinám, kterých je 6. Z uvedeného hodnocení přitom nelze shledat, proč hodnotící komise udělila jednotlivým uchazečům za konkrétní subkritéria konkrétní bodové ohodnocení, a to ani tehdy, pokud by soud vyšel z výhod a nevýhod obsažených v příloze č. 1. U některých subkritérií nelze vůbec shledat, do které skupiny (nebo do kterých skupin) náleží. Navíc i u těch subkritérií, u nichž je zřejmé do které ze skupin patří, nelze dovodit, proč jim hodnotící komise udělila konkrétní bodové ohodnocení. Jako příklad je možné uvést skupinu „Vypovídající schopnost výstupů“ na str. 2 přílohy č. 1 zprávy o hodnocení a posouzení nabídek. Do této skupiny lze podle názoru soudu zařadit např. subkritérium „Výkaz nejetých a duplicitně jetých spojů“ či „Výkaz pro Ministerstvo dopravy“. Každé z uvedených subkritérií má přitom jiné bodové ohodnocení, přestože slovní popis zmíněné skupiny je shodný. V příloze č. 1 je tak skutečně uvedeno toliko shrnutí některých sledovaných parametrů bez přímé souvislosti na jednotlivá subkritéria, jak uvádí žalobce v žalobě.

Nelze tedy souhlasit se žalovaným, který uvádí, že *„ze zprávy o posouzení a hodnocení je tedy zřejmé, že komise hodnotila dle předem stanovených hodnotících subkritérií, jaké bodové ohodnocení bylo konkrétní nabídce v konkrétním subkritériu přiděleno a z porovnání řešení lze zjistit, z jakého důvodu byla konkrétní nabídka hodnocena lépe či hůře oproti druhé hodnocené nabídce. Uvedený postup hodnocení považuje Úřad za transparentní, přezkoumatelný a věcně správný“*. Naopak je třeba souhlasit se žalobcem, že hodnotící komise v daném případě do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek (ani do žádné

z jejích příloh) neuvedla písemné zdůvodnění počtu přidělených bodů, resp. stručné slovní okomentování svého názoru a postupu, který vedl k přidělení konkrétního počtu bodů u jednotlivých subkritérií.

S právě uvedeným se ostatně ztotožnil i Nejvyšší správní soud, který ve zrušovacím rozsudku výslovně uvedl, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek ve spojení s jejími přílohami č. 1 a 2 u hodnocení dílčího kritéria „Požadavky na výstupy a statistiky“ neobsahuje transparentní odůvodnění přidělených bodů jednotlivé nabídce podle zadavatelem vymezených subkritérií v zadávací dokumentaci.

Nejvyšší správní soud však dovodil, že krajský soud „*pochybil, pokud pouze na základě nedostatečného obsahu zprávy o posouzení a hodnocení nabídek dospěl k závěru, že postup hodnotící komise je nepřezkoumatelný. I přes pochybení, kterého se stěžovatel b) (pozn. krajského soudu: zadavatel) při vypracování zprávy dopustil, je nutné se postupem a závěry hodnotící komise zabývat podle obsahu zprávy ve spojení s protokolem z jednání komise, který sice chybně stěžovatel b) nepřipojil ke zprávě o posouzení a hodnocení nabídek, ale který je nepochybně materiálně výstupem, jež je nutno za součást dokumentace vztahující se k hodnocení komise považovat a se kterým mělo být nakládáno stejně jako se zprávou o porovnání a hodnocení nabídek*“.

Nejvyšší správní soud tedy zdejšímu soudu vytkl, že zprávu o posouzení a hodnocení nabídek posuzoval izolovaně a zavázal zdejší soud k tomu, aby postup hodnotící komise přezkoumal i na základě protokolu z jednání hodnotící komise nazvaného „Protokol – posouzení nabídek“ ze dne 18. 2. 2009. Právě tento protokol podle Nejvyššího správního soudu obsahuje hodnotící úvahy k jednotlivým subkritériím, a zadavatel jej nepřipojil a nezpracoval do zprávy o porovnání a hodnocení nabídek.

Zdejší soud tedy hodlal postupovat podle závazného návodu poskytnutého Nejvyšším správním soudem, avšak předmětný protokol ve správním spisu nenalezl.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

V daném případě tedy soud nemá jak přezkoumat postup zadavatele (hodnotící komise) ve spojení s protokolem z jednání hodnotící komise, neboť mu k tomu správní spis neposkytuje dostatečný podklad. Ostatně z odůvodnění napadeného rozhodnutí zdejšímu soudu plyne, že žalovaný posuzoval sporný postup hodnotící komise toliko na základě zprávy

o posouzení a hodnocení nabídek, aniž by jakkoli zohledňoval předmětný protokol z jejího jednání. V bodě 36. napadeného rozhodnutí se uvádí, že „ze zprávy o posouzení a hodnocení je tedy zřejmé, že komise hodnotila dle předem stanovených hodnotících subkritérií, jaké bodové ohodnocení bylo konkrétní nabídce v konkrétním subkritériu přiděleno a z porovnání řešení lze zjistit, z jakého důvodu byla konkrétní nabídka hodnocena lépe či hůře oproti druhé hodnocené nabídce. Uvedený postup hodnocení považuje Úřad za transparentní, přezkoumatelný a věcně správný“. Pokud zdejší soud v rámci uplatněných žalobních bodů přezkouvává napadené správní rozhodnutí, nemůže předmětný protokol z jednání hodnotící komise, který žalovaný neposuzoval, jakkoli zohlednit. Má-li se obsah protokolu při posuzování zákonnosti postupu hodnotící komise odrazit, musí to být nejprve žalovaný správní orgán, který tento protokol opatří, do správního spisu založí a provede jím důkaz. Teprve poté může postup žalovaného přezkoumat zdejší soud.

I kdyby byl však právě zmíněný závěr soudu mylný, snad proto že žalovaný při posuzování zákonnosti postupu zadavatele (hodnotící komise) fakticky zohlednil i zmíněný protokol z jednání hodnotící komise ze dne 18. 2. 2009 (přestože tomu nic z odůvodnění napadeného rozhodnutí nenasvědčuje), nemohl by zdejší soud zákonnost postupu žalovaného přezkoumat. Je totiž nezbytné, aby listiny, které žalovaný posuzuje, byly alespoň ve formě fotokopie ve správním spisu obsaženy. Jestliže by tedy v daném případě žalovaný posuzoval zákonnost postupu hodnotící komise nejen na základě zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, ale též na základě zmíněného protokolu, bylo nezbytné, aby ve správním spisu byl tento protokol obsažen. Toliko na základě něho lze totiž posoudit, jestli je závěr žalovaného o tom, že zadavatel (hodnotící komise) neporušil ZVZ, zákonný či nikoli.

Z přehledu spisové dokumentace přitom v daném případě neplyne, že by byl soudu předložen neúplný správní spis. Z tohoto přehledu je totiž zřejmé, že součástí správního spisu předmětný protokol není a ani nebyl. Ostatně k výzvě soudu, aby žalovaný kompletní správní spis předložil, žalovaný přípisem ze dne 8. 4. 2013 sdělil, že kompletní správní spis již byl předložen. Z absence tohoto protokolu, jakož i z absence záznamu o provedení důkazu tímto protokolem podle § 53 odst. 6 správního řádu, je přitom více než pravděpodobné, že jím žalovaný důkaz řádným způsobem neprováděl. Současně se jedná o listinu pro rozhodnutí natolik podstatnou, že není na soudu, aby dokazování prováděl namísto žalovaného. S ohledem na závažnost této listiny pro rozhodnutí by soud prováděním důkazu namísto žalovaného nepřipustně jeho činnost nahrazoval. Pokud by zdejší soud vyšel z toho, že žalovaný důkaz předmětným protokolem prováděl (což ze spisu ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé není), pak je třeba vzít v potaz i okolnost, že by soud neměl postaveno najisto, že listinu, kterou by si od zadavatele vyžádal, je právě tou listinou, kterou žalovaný v rámci správního řízení hodnotil. I z tohoto důvodu je tedy nezbytné, aby veškeré podklady, o něž žalovaný opírá svoje rozhodnutí byly trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu. Vzhledem k tomu, že v daném případě ve správním spisu chybí klíčový podklad, který je nutný k posouzení zákonnosti postupu žalovaného, je třeba uzavřít, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

Jestliže nebylo lze přezkoumat zákonnost hodnocení jednotlivých subkritérií dílčího hodnotícího kritéria „Výstupy a statistika“, nezabýval se již soud námitkou, že hodnotící komise upřednostňovala nabízené řešení, které bylo nezávislé na stávajícím operačním systému zadavatele.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení ať žalovaný doplní správní spis o nezbytné podklady a postup zadavatele, resp. hodnotící komise posoudí vázán závěrem, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek ve spojení s jejími přílohami č. 1 a 2 u hodnocení dílčího kritéria „Požadavky na výstupy a statistiky“ neobsahuje transparentní odůvodnění přidělených bodů jednotlivé nabídce podle zadavatelem vymezených subkritérií v zadávací dokumentaci. Žalovaný tedy postup hodnotící komise přezkoumá na podkladě obsahu nejen zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, ale také protokolu z jednání hodnotící komise, který učiní trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby po 2100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika, podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2012; dále za jeden úkon právní služby – vyjádření ze dne 3. 5. 2013 ve výši 3100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce předložil osvědčení o registraci k DPH, byly částky za odměny za zastupování a za náhrady navýšeny o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Na cestovním žalobci dále náleží náhrada ve výši 1235,20 Kč za cestu ze sídla žalobce ke Krajskému soudu v Brně a zpět (nahlížení do spisu) vozidlem Škoda Fabia s průměrnou spotřebou 6,8 l/100 km (8,6/5,3/6,5), palivo Natural 95, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci. Z toho 500,80 Kč (6,8 : 100 x 102 km x 2 x 36,10 Kč /podle § 4 vyhlášky č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad/) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 734,40 Kč (2 x 102 km x 3,60 Kč) jako základní náhrada, podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb.

Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 16 061 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Pokud se žalobce domáhal přiznání náhrady nákladů řízení i za vyjádření podané dne 14. 9. 2011, v němž vyúčtoval náklady řízení a sdělil soudu, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, tak náklady na tento úkon nepovažuje soud za účelně vynaložené. Tytéž informace mohl totiž žalobce uvést i v podané replice o dva týdny později. Stejně tak soud nepovažoval za účelné přiznat žalobci náhradu nákladů na cestovné za druhé nahlížení do spisu, neboť skutečnost, že žalovaný k výzvě soudu do správního spisu žádné další podklady nezaložil, byla zástupci žalovaného telefonicky soudem sdělena.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se rovněž opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. V tomto řízení byl sice žalovaný úspěšným, avšak tento úspěch nijak neovlivnil to, že v řízení o žalobě (tj. ve věci) úspěšným nebyl. Náhrada nákladů řízení mu tak přiznána nebyla. Pokud jde o druhého stěžovatele (osobu na řízení zúčastněnou), tak ta byla rovněž úspěšná. Vzhledem k tomu, že v tomto řízení vystupovala v pozici stěžovatele, tedy účastníka řízení o kasační stížnosti, je třeba o nákladech řízení rozhodnout ve smyslu procesní úspěšnosti. Ve vztahu k tomu je třeba vždy uvážit cíl pozici (tj. zda žalobce nebo žalovaného) kasační stížnost osoby na řízení zúčastněné podporuje (jak ostatně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242, www.nssoud.cz). V daném případě brojila osoba na řízení zúčastněná proti rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, a je tedy třeba dospět k závěru, že podporovala žalovaného. Dospěl-li tedy soud k závěru, že osoba na řízení zúčastněná podporovala žalovaného, bylo na místě její úspěch ve věci poměřovat shodně s úspěchem žalovaného. V daném případě úspěch žalovaného a osoby na řízení zúčastněné v řízení o této kasační stížnosti nijak neovlivnil to, že v řízení o žalobě (tj. ve věci) žalovaný úspěšným nebyl a tedy ani na osobu na řízení zúčastněnou jako na úspěšnou nahlížet nelze. Vzhledem k tomu ani osobě na řízení zúčastněné nebyla náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proti druhému rozsudku zdejšího soudu přiznána.

Pokud jde o poslední výrok tohoto rozsudku, tak osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6.6.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová